

Hiljaisuus tuntuu alati laajenevalta hämähäkin seiltä, joka häiritsee silmää, mutta jolle ei syystä tai toisesta halua tehdä mitään sen poistamiseksi. Hämähäkki kutoo seittiään, tekee siitä niin tiivistä, vankkaa ja pitävää, että kohta emme enää kunnolla näe toisiamme seitin läpi. Aivan samoin kuin hämähäkin seitin voisi päättäväisesti huitaista pois, myös hiljaisuuden voisi katkaista sanomalla jotain pientä ja merkityksetöntä. Sanojen sanominen jännittävässä tilanteessa on paljon vaikeampaa kuin hämähäkin seitin hajottaminen. Jos vieressäni olisi joku kavereistani, Antti, Lauri tai Jani, olisin koko ajan äänessä. Se olisi luonnollinen ja helppo tilanne. Me puhuisimme jääkiekosta, taistelupeleistä, autoista, sarjakuvista ja naisista, mutta Krista ei välttämättä pitäisi mistään edellä mainituista keskusteluaiheista kovin paljoa, paitsi ehkä sarjakuvista, joista kai kukaan Kristan ikäinen ei voi olla pitämättä. Jatkamme kävelyä Hippoksen suuntaan välillä ujoja katseita toisiimme luoden. Taekwondo on ainoa meitä varmasti yhdistävä mielenkiinnon kohde. Treeneissä olemme puhuneet vapautuneesti, mutta siellä meillä ei ole ollut harteillamme ensitreffien painostavaa jännitettä. Puhuimme treeneissä kuin kaverukset toisillemme, mutta heti kun kavereus alkoi syventyä silmäpeliksi, ujoiksi ja uteliaiksi katseiksi, olemme olleet oudon hiljaisia ja jännittyneitä. Haluaisin puhua Kristalle jostain muusta kuin taekwondosta, etten olisi niin ennalta-arvattava, mutta kuulen katkaisevani hiljaisuuden ja päästäväni ilmoille sanat: ”Osaatko jo ulkoa sen poomse-sarjan, jota me opeteltiin viime tiistaina?”. Krista luo katseensa minuun, mutristaa huultaan ja sanoo: ”Se on aika vaikea”. Olen sanomassa Kristan olevan oikeassa, mutta juuri kun olen yrittämässä päästää sanoja suustani, Krista jatkaa: ”mutta olen mä sitä treenannut, vaikka aina sarjan puolivälissä tunnen kääntyväni väärään suuntaan tai unohtavani jotain tärkeää... se on turhauttavaa, mut mä olen päättänyt oppia sen sarjan ulkoa”. Yhtäkkiä huomaa, kuinka Krista on suorastaan ylipuhelias. Oli sittenkin hyvä ottaa taekwondo puheeksi ja särkeä hiljaisuus ja alati enemmän välillemme levittäytyvä ujouden seitti. Krista puhuu, minä kuuntelen ja ajattelen samalla mitä vastaisin: ”...äitikin kotona ihmettelee, kun saatan jopa lauantai-aamuisin kerrata jotain liikesarjaa keittiössä ennen aamukahvin juontia. Tyttö on tosissaan tuon taekwondonsa kanssa, äiti kerran sanoi isälle, kun luuli, etten kuule”. Krista hymyilee aurinkoisesti katsoessaan minuun. ”Mä luulen osaavani sen sarjan. Voisin auttaa sua oppimaan paremmin. Mehän voitaisiin joku päivä treenata yhdessä”, sanon. Krista nyökkää, on hetken hiljaa ja sanoo sitten hiljaisella äänellä silmiini katsoen: ”Se olis kivaa”. Todellisuudessa en ole itsekään aivan varma, osaanko koko poomse-sarjaa ulkoa, mutta haluan saada tekosyyn päästä toisille treffeille Kristan kanssa, joten olen valmis vuodattamaan lisää tuskan hikeä, jotta oppisin sarjan riittävän hyvin ennen kuin opettaisin sitä Kristalle. Kävelemme K-Market Ruokavinkin ohi ja käännymme Voionmaankadulta Ahdinkadulle. ”Ei se sarja periaatteessa vaikea ole, mutta se vaatii paljon hienosäätöä näyttääkseen oikealta. Olen yrittänyt hioa niitä liikkeitä siten, että käden ja jalan liike menisi ikään kuin harmoniassa sen yhden vaikean ja nopean kääntymisen aikana, eikä näyttäisi kuin käsi heilahtaisi jotenkin liian viiveellä mukaan”, selitän, enkä itsekään ole aivan varma, olenko ylipäättään oikeassa. Alan pohtia, että entä jos sen käden pitääkin tulla vähän viiveellä mukaan jalkatyön jälkeen, mutta on jo myöhäistä ottaa sanoja takaisin. Krista katsoo minuun mielteliällä ilmeellä ja sanoo: ”Niin, oon pohtinut ihan samaa”. Minulle tulee Kristan vastauksesta lämmin olo, mutten sano enää mitään. Olemme jo lähellä Hipposta. Vastaaan tulee paljon vappuporukkaa hassuine hattuineen, ilmapalloineen, haalareineen ja juhlavine meikkeineen. Väistelemme vastaan tulijoita. Rohkaistun ottamaan Kristaa kädestä ja vetämään hänet sivuun, ettei hän olisi vastaan tulijoiden tiellä. Haluaisin pitää Kristan lämmintä kättä omassani, mutta ajattelen olevanärkevintä irrottaa heti, kun ihmisten väistäminen on suoritettu. Irrotan käteni hänen kädestään. Silitän hieman tytön kämmenselkää. Teen sen ihan

spontaanisti. En osaa tulkita Kristan katsetta – haluaisiko hän että yhä kävelisimme käsikkäin, vai onko Krista vain hieman säikähtänyt kokemastamme läheisyydestä. Eihän kädestä pitäminen ja käden silittäminen ole mitenkään intiimiä tai liian läheistä, mutta Krista on ujo ja ilmeisen kokematon, joten häneen ehkä pätevät erilaiset luonnonlajit kuin muihin tyttöihin, joita olen tapaillut. Ehkä juuri siksi, että Krista on tyypillisesti ujo ja erilainen kuin muut aiemmin tapailemani tytöt, olen jännittyneempi Kristan seurassa, koska tunnen paineita keskusteluaiheiden valinnoista, oikeiden sanojen sanomisista, oikean tien näyttämisestä ja ylipäättään tilanteen tasalla olevana miehenä olemisesta. Tunnen koko ajan, että minä olen se, jonka täytyy onnistua tekemään kaikki aloitteet. Minun täytyy osata päättää meidän kahden puolesta! Olen vastuussa siitä, että illastamme tulisi onnistunut. Silti tunnen, että Krista puhuu jotenkin luontevammin kuin minä, jos vain puhumme asioista, joista hän on kiinnostunut. Taekwondosta puhumisen ja lyhyen kädestä pitämisen jälkeen olo on hieman vapautuneempi. ”Ostetaanko eka pehmikset ja niitä syödessä päätetään, mihin laitteeseen mennään ekana?”, kysyn. Krista nyökkää myöntymisen merkiksi ja hymyilee. Olemme Hippoksen pihassa. Luon katseeni oikealla näkyvän Synergia-areenan suuntaan, Jyväskylän jäähallin, jota aiemmin kutsuttiin pelkästään Hippokseksi. Olen käynyt hallissa satoja kertoja, milloin katsomassa JYPin pelejä, milloin itse juniorijoukkueen pelaajana. Haluaisin kertoa Kristalle tarinoita halliin liittyen, mutten uskalla alkaa puhua jääkiekosta. Kävelemme asfaltin sijasta hiekalla. Jalkojemme alla muljahtelee monenmuotoisia kiviä, isoja ja pieniä. Pienessä hiprakassa olevia teinityttöjä ja urheilullisen näköisiä nuuskahuulisia jätkiä kävelee tivolin suunnasta. Tytön huojuvat ja pojat pitävät käsiään tyttöjen lanteilla. Haluaisin itsekin olla lähempänä Kristaa, koskettaa tätä, mutta pelkään, että tekisin kaiken liian aikaisin. Vaitonaisina kävelemme sisään Tivolin porteista. On alkanut jo hämärtää. Ostamme mansikka-vanilja-pehmikset ja istumme muovituoleille niitä syömään. Itse olen ahmaissut jo puolet omasta pehmiksestäni, kun Krista yhä nuolee hitaasti omansa yläosaa. Aivan kuin Krista tekisi pehmiksen syömisestä taidetta, enkä voi olla ihailematta tytön kielen hallittuja liikkeitä. Alan ajatella, mitä muuta Krista osaisi tehdä kielellään, ja tunnen oloni kuuman levottomaksi. Luon katseeni pois päin ja katselen tivolilaitteiden armoilla pyöriviä satunnaisia ihmisiä, joiden joukosta en erota yksiäkään tuttuja kasvoja, vaikka olen kotikaupungissani, jossa melkein kaikki tuntevat toisensa. ”Mitä sä teet lauantaina?”, kysyn Kristalta äänellä, joka särkyi hieman. Tyttö näyttää miettleiltä. Ennen kuin Krista on ehtinyt vastata mitään, lisää: ”Ajattelin vain, haluaisitko, että me lauantaina iltapäivästä tai illasta treenataisiin yhdessä sitä poomse-sarjaa?”. Vähän aikaa Krista on hiljaa, kunnes sanoo ”Sopiihan se, jos aloitetaan jo iltapäivästä. Illalla mulla on muuta sovittua menoa.” Kerron, että kerrostalomme alakerrassa on kerhohuone, jossa on paljon tilaa ja jossa ei melkein koskaan ole ketään. Siellä mahtuisimme harjoittelemaan. Krista hymyilee. Krista hymyilee usein! Ehdotan, että menisimme The Dark Ride -nimiseen kummitusjunaan, joka on jäätelökojun lähellä. Ostan kaksi lippua. Kävelemme tummanpuhuvan kummitusjunarakennuksen luo. Naureskelen rehvakkaasti ja viritän kasvoilleni hymyä, ettei kummitusjunan edessä lippuja repivä keski-ikäinen mies katsoisi liian kummeksuen. Olen 22-vuotias, mutta näytän paljon ikäistäni nuoremmalta, niin nuorelta, että joudun kaupassa olutta ostaessani aina näyttämään henkkareita. Silti olen ehkä vähän liian vanhan näköinen kummitusjunassa vierailijaksi. Krista on vasta täyttänyt 18, melkein lapsi vielä ja ulkonäöltään ihan neljätoistakesäisen näköinen, joten hänen kummitusjunavierailuaan tuskin ihmetellään. Annan Kristan kavuta vaunuun ensin, koska itse haluan päästä tytön vasemmalle puolelle, kuljettajan paikalle. Vaunu nytkähtää liikkeelle. Katson Kristaa. Huomaan, että hänen silmänsä katsovat vinottain alaspäin. Aivan kuin ne katsoisivat farkkujeni etumusta uteliaasti ja puolittain häveliäästi, sillä heti, kun hän huomaa

minun huomanneen, hän nostaa katseensa pois lähes kuin anteeksipyytäen. Kristan ujosteleva katse imartelee minua, ja se luo välillemme seksuaalisen jännitteen ja hermostuneisuuden tunteita. Kummitusjuna lipuu pimeässä tunnelissa luurangonpäiden, savua puhaltavien tehosteiden, noidan naurua muistuttavien äänien ja muiden kummajaisten seassa. Varovasti otan Kristan käden omaani. Käsi on hikinen. Tunnen itseni suojelijaksi, joka varjelee tyttöään maailman pahuudelta. Ajatus jostain syystä hieman kiihottaa ja tunnen jonkin heräävän henkiin jalkojeni välissä. Alan ajatella epämieluisia ajatuksia saadakseni yllättäneen kiihotustilani kuriin ennen kyydin loppumista. Pidän yhä Kristan kättä omassani ja olen tuntevinani tytön veren kohinan. Yhtäkkiä tumma hahmo hyppää nurkan takaa ja huutaa jotain, ja se saa Kristan kirkumaan. Itsekin huudan vaistomaisesti "HAA!" ja pelästyn enemmän kuin ikinä aiemmin kummitusjunassa ollessani. Hahmo oli selvästi oikea ihminen, joka oli naamioitunut mustaan kaapuun, ja joka halusi säilytellä vähän isompia kummitusajelulle uskaltaneita. Nauran vaunun lipuessa takaisin lähtöpisteeseen. Krista näyttää haltioituneelta ja hivenen säikähtäneeltä samaan aikaan, mutta nauraa kanssani. "Se oli siistiä!", hän huudahtaa, kun kapuamme vaunusta ulos. Katseemme kohtaavat. Kristan punertavanvaaleat pitkät hiukset hieman heiluvat viileänlämpimässä iltatuulella. Katson yhä syvemmälle vihertävän sinisiin silmiin, jotka katsovat takaisin yhtä kaipaavasti. Kristalla on pisamaiset, söpöt kasvot. Olemme hiljaa ja seisomme paikoillamme kuin halvaantuneina. Haluaisin suudella Kristaa, mutta aikailen liikaa ja ajattelen parhaan tilaisuuden lipuneen ulottumattomiin. Ehdotan, että kävelisimme yhteen kivaan paikkaan, jossa voisimme miettiä, mihin laitteeseen menemme seuraavana. Olen näkevinäni pettyneen ilmeen Kristan kasvoilla. Särjin hiljaisen hetken magian sanoillani. Kristalla ei kuitenkaan ole mitään ehdotustani vastaan. Hän seuraa minua. Kerään rohkeuteni ja otan Kristaa kädestä. Sydämeni hakkaa tuhatta ja sataa, kun kävelemme käsikkäin tivolialueen taakse, pimenevässä illassa uinuvalla Köyhälammelle, jota olen itse aina kutsunut ankkalammeksi. Pienenpieni, lähes ympyrän muotoinen lampi sijaitsee tivolialueen takana. Vieressä on myös pesäpallostadion, ja lampi on vinottain sen takana. Huhu kertoo, että joskus pallo on lentänyt ankkalampeen ja epätoivoinen lukkari on hypännyt veteen etsimään palloa. Mietin kävellessämme, kertoisinko tapauksesta Kristalle, mutta päätän olla kertomatta, sillä en halua rikkoa taianomaisen kaunista hiljaisuutta. Tulemme lammen rannalle. Pienen hiekkatien varrella lammen läheisyydessä on keltaisia puistonpenkkejä. Istuudumme. En uskalla painautua aivan kiinni Kristaan, mutta etsin kuitenkin tytön käden omaani, eikä tämä vastustele. Köyhälampi näyttää kauniilta illan hämärässä. Katsomme kahta sorsaa, jotka uivat rannan läheisyydessä. Krista hymyilee ja katsoo minuun. Hän sanoo jännittyneellä korkealla äänellä: "Kuule Joel". Odotan sydän pamppaillen, mutta hän pitää tauon, eikä jatka enää lausettaan. Kysyn rauhallista ääntä tavoitellen, mutta sisimmässäni hermostuneena: "Niin mitä?". Krista katsoo ensin kengänkärkiään, katsoo sitten sivulleen, mutta varoo katsomasta minuun. Hiljaisuus piirittää meidät jälleen. Hiljaisuus on painostava, se käy kimppuun saaden ahdistuksen tunteen nousemaan kurkunpään ja levottomuuden virtaamaan pitkin kehoa. Kerään rohkeuteni, yritän taas kysyä Kristalta, mitä tämän piti sanoa. Tunnen itseni lähes idiootiksi. Krista katsahtaa minua kohden ja sanoo nopealla välinpitämättömällä äänellä. "Ei mitään. Unohda". Minua vaivaa Kristan keskeytynyt ajatus. "Voit sanoa ihan mitä tahansa, ei tarvitse pelätä", sanon. Pienen hiljaisen hetken jälkeen Krista tokaisee: "Ei se ollut mitään tärkeää, kunhan vain ajattelin". Sanojensa jälkeen Krista vilkaisee silmiini, mutta kääntää nopeasti katseensa. Kiroan mielessäni. En ymmärrä naisia, en tiedä, miten heitä pitäisi tulkita. Haluaisin ymmärtää heidän hienovaraisimmatkin vihjeensä, mutta tunnen, että se on ylivoimainen tehtävä miehen aivoilleni. Pohdiskelen kuumeisesti, jotta voisin saada kiinni

Kristan ajatuksenjuoksusta. Hiljaisuus levittäytyy jälleen yllemme. Katson oikealle, jossa ambulanssi kiittää vilkut päällä ohitsemme. Vilkaisen Kristaa, joka myös katsoo autotielle kiinnostuneena, mutta jotenkin vaivautuneena. Autotien takana näen kerrostalon, jonka ylimmän kerroksen ikkunaan luon katseeni. Ikkuna on valaistu. En yhtään tiedä, millaisia ihmisiä siellä asuu, eikä sillä ole kai merkitystä. Hiljaisuutta on kestänyt jo liian kauan. En haluaisi tuijotella toisaalle ollessani Kristan seurassa. Pelkään, että tyttö kyllästyy minuun, jos en suo hänelle tarpeeksi huomiota. Tämä on romanttinen hetki, ole mies! Irrotan katseeni talon ikkunasta ja käännän pääni kohden Kristaa. Etsin Kristan silmät, katson niitä kohti, sitten vilkaisen ankkalammelle ja taas Kristan silmiin. Tokaisen: "Kaunista", johon Krista vastaa: "Niin on". Näen, että tyttö värähtää hieman, ehkä kylmästä, ja huomaan, että tämä odottaa jotain. Kerään kaiken rohkeuteni ja tulen aivan kiinni Kristaan, jonka hengitys tihenee. Silitän Kristan hiuksia, eikä tyttö vastustele. Hän katsoo minua lumoavasti. Tämä on oikea hetki, päätän, ja vien huuleni Kristan huulille. Suutelemme hitaasti, hellästi ja pitkään. Kietoudumme halaukseen, olemme hetken yhdeksi tullut tykyttävä olento. Meillä on yhteinen tahto. Katselemme vielä hetken ankkalammelle. Kristalle tulee vähän kylmä. Nousemme penkiltä vain suudellaksemme uudestaan. Nauramme ja kiusoittelemme toisiamme leikkisästi. Kävelemme hiekkatietä takaisin ihmisten ilmoille, takaisin tivolialueelle. Krista haluaa maailmanpyörään. Pidämme toisiamme tiukasti kädestä, kun maailmanpyörä nostaa meitä ylöspäin viilenevän kevät-tuulen armoille. Vaunumme heiluu vähän, mutta en ala heiluttaa sitä lisää, kuten kavereideni kanssa tekisin. Osoittelen Kristalle vaunusta näkyviä paikkoja, jotka näyttävät kiehtovammilta pimenevässä illassa kuin päivänvalossa. Jyväskylä on pimeässä maailman kaunein kaupunki. Valot tekevät pikkukaupungista tunnelmallisen ja elokuvallisen kiehtovan paikan. Vaunun saavuttaessa korkeimman pysähdyspaikkansa kurottaudun suutelemaan Kristaa. Vaunu heilahtaa, mutta emme pelkää, sillä vaikka jotain sattuisi, näin olisi kaunista kuolla. Tivoli menee kiinni. Liian aikaisin. Kävelemme pois tivolialueelta, menemme Monitoimitalon kylmille rappusille, jossa istumme vierekkäin ja suutelemme jälleen. Janoamme koko ajan lisää toistemme huulia. Otan Kristan syliini istumaan, kun hän valittaa rappusten kylmyyttä. Jatkamme suutelumaratonia sylikkäin. Haluan saattaa Kristan kotiovelle asti. Lähdemme hiljalleen kävelemään kohti kaupungin keskustaa, jonka läheisyydessä Krista asuu. Yritämme kävellä mahdollisimman hitaasti. Kävelemme kuin unessa suudelmien humalluttamina. Matka kuluu nopeasti, vaikkamme pidä kiirettä. Ohitamme Keskusseurakuntatalon ja laskeudumme Gummeruksenkatua alaspäin aina Kirkkopuistolle asti, kunnes olemme Kristan kotitalolla. Suutelemme porttikongissa. En haluaisi erota, mutta tiedän, ettei ilta voi jatkua, sillä Krista asuu yhä vanhempiensa luona. On parempi, että eroamme rappukäytävän edessä. Krista hymyilee ja vilkuttaa rappukäytävän ovelta. "Nähdään lauantaina", hän huikkaa olkansa yli vilkaisten ja katoaa rappuun antamatta minulle mahdollisuutta vastata. Olisin halunnut sanoa, miten ihana Krista on, mutta en saanut sanoja suustani. Jään hölmistyneenä seisomaan paikoilleni ja tuijottamaan eteeni. Tunnen yhä Kristan suudelmia huulillani. Oloni on huumautunut ja onnellinen, aivan samoin kuin olisin nauttinut pari olutta hyvässä seurassa. Ei, kyllä tämä on paljon parempaa. Kävelen Gummeruksenkatua ylöspäin. Tekisi mieli laulaa ilosta, mutta tyydyn iloitsemaan mielessäni. Potkiskelen kiviä kengilläni yrittäen matkia Lionel Messiä, mutta onnistun niin heikosti, etten voi olla nauramatta omalle kömpelyydelleni. Katson Harjun portaita. Voisin joskus viedä Kristan kävelyille Harjulle. Jatkan matkaani Harjun viertä ohi vanhan bussiaseman, tai no, eihän bussiasemaa enää ole. Sen tilalla on nykyisin valtava kerrostalo. Ikävöin Kristaa jo nyt. Saavun Sammonkadulle, kotikadulleni. En käytä hissiä, vaan kävelen rappusia pitkin kotiini. Laitan ranskalaiset uuniin. Kristan kanssa ollessani en muistanut syödä

muuta kuin yhden pehmiksen. Laitan kuulokkeet korvilleni, istahdan nojatuoliini ja ranskalaisten valmistumista odottaessani kuuntelen Manic Street Preachersin The Everlasting -kappaletta, jota kuunnellessani olen joskus ennenkin ajatellut Kristaa. Syödessäni vaihdan musiikin U2-yhtyeen kokoelmaan. Tuudittaudun musiikin vietäväksi ja näppäilen samalla Kristalle kauniin tekstiviestin musiikin inspiroimana. Vastausta ei kuulu. Pyörin sängyssäni, enkä saa unta. Alan ajatella, ettei tyttö sittenkään halua minua. Otan paukun joululahjaksi samaani Black Velvet -viskiä. Teen sen rauhoittaakseni mieltäni. En ole varsinaisesti viskin ystävä, mutta Black Velvetissä on jotain sellaista pehmeyttä, mitä muissa maistamissani viskeissä ei ole ollut. Kellon tikitys lisää epätoivoa, seuraan viisareita, jotka kiertävät kellotaulun ympyrän maanisella nopeudella. Hitaasti ne liikkuvat silloin, kun haluan ajan kuluvan nopeasti, ja nopeasti silloin, kun haluan ajan kuluvan hitaasti. Välillä olen tuntevinani puhelimeni värisevän, mutta mitään ei tapahdu. Lopulta viesti saapuu, mutta se on Joonakselta, joka on jonkun Mielonen-nimisen kaverinsa kanssa Freetimessä ja pyytää minua mukaansa. En vastaa mitään. Haluaisin heittää puhelimeni ikkunasta ja hypätä itse perässä. Jos Krista ei halua minua, millään ei ole mitään merkitystä! Tarvitsisin ison nyrkkeilyäkin, johon voisin purkaa hermopaineitani. Sellaista ei ole, joten kuuntelen heviä. Se antaa hieman lohtua. Laitan sitten jotain isän kokoelmista lainaamaani bluesia soimaan. Se tekee niin surulliseksi että alan melkein itkeä. Vaihdan musiikin raskaimpaan death metal -jyrinään. Kuuntelen Nile-yhtyettä, josta en edes erityisemmin pidä, mutta se sopii mielentilaani. Biisin pitkä nimi naurattaa, Papyrus Containing the Spell to Preserve Its Possessor Against Attacks from He Who Is in the Water. Uni ei tule, vaikka kuinka yritän. Luen pari Hermann Hessen sodanvastaista novellia, jotka ovat omituisen epähessemäisiä, eivätkä edes erityisen hyviä. Kaikki mitä teen tuntuu antavan lohtua vain hetkeksi ja sitten heittävän minut takaisin mitä suurimman ahdistuksen armoille. Päätän lähteä yökävelylle. Vaeltelen Viitaniemeen, josta jatkan Schildtin peltojen välistä Kortepohjaan. Pysähdyn isolle kivelle leikkipuistolaitteiden vieressä, enkä tarkemmin tiedä mihin paikkaan olen tullut. Viestiä ei ole tullut. Ei vielääkään. Alan pohtia, josko puhelimeni on epäkunnossa, eikä siksi pysty vastaanottamaan viestiä. Entä jos Kristalle on sattunut jotain? Alan olla huolissani ja pelätä, ettei tyttö tavoita minua, koska puhelimeni ei kenties toimi oikein. Akkukin on melkein loppumassa, huomaan virtaa olevan vain yhden palkin verran. Leikkipuistolaitteista tulee mieleeni tivoli ja Krista. Pihaan tulee auto, josta astuu ulos omituisen näköisiä hyypiöitä. En tiedä, onko tämä joku koulun tai päiväkodin takapiha, koska näen läheisen rakennuksen vain takaapäin. Mikä lieenee, olen liian väsynyt ottamaan selvää. Pihalle tulleet hyypiöt eivät ole huomaavinaan minua, enkä minä halua huomioda heitä sen tarkemmin. Aivan kuin he korjaisivat autoaan, koska pyörivät autonsa ympärillä hyvin keskittyneen näköisinä. Heissä on jotain uhkaavaa. Lähden pois puiden välistä kulkevaa pientä polkua pitkin. Kotona juon lisää viskiä ja syön HK:n sinistä sinapilla. Laitan puhelimeni lataukseen ja luen vielä kerran mitä Kristalle kirjoitin. Asettelin sanani hyvin, enkä ymmärrä, miksei Krista ole vastannut. En ole kenellekään mitään, en merkitse tytöllekään mitään, voisin yhtä hyvin vaikka tappaa itseni! Ehkä en vain ymmärrä naisia, enkä siksi tiedä, mitä heille pitäisi kirjoittaa. Tunnen oloni epätodelliseksi, unenomaiseksi. Aivan kuin tämä kaikki ei tapahtuisi minulle vaan jollekin toiselle. Ehkä tämä on unta. Katson hetken kaverilta lainaksi samaani dvd:tä, jossa eteläkorealaiset harjoittelevat taekwondoa. Ihailen heitä. He ovat suuria sankareitani. Etelä-Korea on taekwondon luvattu maa, ja korealaiset ovat lajia harrastaessaan yhtä elementissään kuin brasilialaiset jalkapallokentillä. En voi katsoa taekwondoa pitkään, koska alan itkeä. Minulla on niin ikävä Kristaa! Yritän raahautua nukkumaan, enkä jaksa edes pestä hampaitani, vaikken ikinä jätä hampaidenpesua väliin. Kello näyttää 5.15. Kahden tunnin

yöunien jälkeen herään sekavasta unestani. Naapurista tai kadulta kuuluu musiikkia. Tuttu biisi, mutten tahdo saada kiinni, mistä sen tiedän. Kertosäkeestä tunnistan että soiva kappale on Funkykarkureiden Elämän tivoli. "Elämän tivolia tää on vaan, elämän tivolia tää on vaan, elämän tivolia tää on vaan, maailmanpyörästäni mä kaiken nään..." Puhelin alkaa värähdellä. Näen Kristalta saapuneen viestin. Kaikki on ollut väärinkäsitystä. Tyttö ei ole vastannut, koska on ollut nukkumassa. Saapunut viesti on niin ihana, että haluaisin pomppia tasajalkaa ja rutistaa Kristaa tuntitolkulla. Voi, kunpa hän olisi nyt tässä vieressäni lämpimän peiton alla, ajattelen, kun samalla tunnen lipuvani takaisin unen satamaan, enkä vastustele, vaan antaudun unen vietäväksi. Unessani olen taas Kristan kanssa, ja unieni tivolissa saan elää kaiken uudestaan.